

Gat blanc, gat negre

FERMÍN
Bocos

Felipe González va tardar cinc anys a descobrir l'esgarrifosa veritat que nia en el dur cor de la política. Aquell «OTAN, d'entrada no», que després va ser «OTAN, sí», es va convertir en el lema d'altres molts pragmatismes que van arribar després.

Aznar va tardar menys. En dos mesos va trobar una dreuera entre Madrid i Barcelona i va arribar a l'hotel Majestic de la Ciutat Comtal per sopar amb **Jordi Pujol** i parlar català en la intimitat. La mesura de **Zapatero** han estat els dos anys i mig. Aquest ha estat el temps que ha trigat a recórrer el camí que separa el púlpit franciscà de Ferraz de la sordidesa de la cort de Malabo.

Digui el que digui el canceller **Moratinos**—l'entusiasta defensa d'**Obiang** contradiu la seva trajectòria política progressista—, la visita oficial del dictador guineà trenca la imatge del ZP dels cartells electorals.

Teodoro Obiang és un ésser cruel, un dictador que fa 27 anys que està en el poder tiranitzant

» «Digui el que digui el canceller

Moratinos, la visita del dictador guineà trenca la imatge del ZP dels cartells electorals»

el seu poble. Ha construït una de les grans fortunes del planeta al capdavant d'una petita nació de a penes mig milió d'habitants, la majoria de la qual viu amb menys de dos dòlars al dia. Guinea neda en petroli però aquesta riquesa i el poder que aparella es queda a les mans del clan de Mongomo, la família i els cercles pròxims del dictador. Els excessos de tota mena de **Teodorín**, el seu fill i hereu, són de sobres coneguts.

Tots els assessors i polítics que parlen de les «oportunitats de negoci» que hi ha a Guinea—negocis que ara exploten algunes empreses petroleres nord-americanes i xineses—, haurien de donar exemple de coherència marxant a viure a Bata o a Malabo. Uns mesos a la regió serien suficients perquè canviessin d'idees. També ho recomanaria al senyor **Rajoy**. No crec que hagi d'estar orgullós d'aquesta foto seva en un sofà del Ritz al costat d'**Obiang**.

Malgrat el repudi del qual va ser objecte al Parlament i que el president Zapatero no va voler compartir amb ell roda de premsa, el cert és que per a **Obiang**, el viatge oficial a Espanya ha estat un triomf polític. Ell mateix així ho ha dit. Deixo al lector la qualificació moral que li mereix qui en nom del pragmatisme polític va decidir invitar-lo.

JOAQUIM
Bonaventura
i Ayats *

El dissabte 11 de novembre a la nit dins de *La Noche Temática*, emès per la segona cadena de TVE, van passar un documental que es deia: *Hijos de la Madre Tierra*, que explica les experiències personals—i molt dures—de quatre persones afectades de malformacions físiques. Fet per la BBC, i relatat per un afectat que és actor, ens dibuixa el sentit de la vida i la percepció de les coses rutinàries de la gent que viu en aquestes circumstàncies. Tota una lliçó que impressiona, fins i tot els que som del gremi.

El narrador, un magnífic **Nabil Shaban**, comença el reportatge en un espai rodejat d'escultures que pretenen ser la perfecció de l'home i a continuació ens diu que no n'hi ha cap de sencera.

Amb una certa rapidesa fa un repàs sobre el tractament que ha tingut la gent que té problemes físics al llarg de la història, sense oblidar-se dels menyspreus i exterminis als quals han estat sotmesos. El règim nazi, per exemple, no només va fer desaparèixer milers d'individus amb minusvalia, sinó que abans van ser sotmesos a proves mèdiques i experiments delirants. És estrany que quan parlem dels que van perdre la guerra, les guerres, mai men-

Nabil Shaban

cionem el que realment va passar amb la gent amb problemes físics i d'altra mena. També és veritat que no en queden testimonis, situació que ens diferencia clarament de molts altres supervivents.

Nabil Shaban ens dona una lliçó molt dura sobre el camí de la perfecció que busca la nostra civilització i ens fa un recordatori que aquells que s'hi apropen amb els mètodes coneguts i utilitzats fatxament, fracassen. La perfecció no és possible sense la imperfecció. Un no pot viure sense ser-hi. Cal néixer per viure i per saber-ne; i jo dic res més perquè em penso que el tema té un punt de complicació moral. Les coses de les ètiques i les estètiques comencen a ser una mica difícils, i jo tampoc sóc ningú per administrar aquestes qüestions.

La resta de personatges del documental també són molt durs,

» «És estrany que quan parlem dels que van perdre la guerra, les guerres, mai mencionem el que realment va passar amb la gent amb problemes físics i d'altra mena»

i molt interessants i no deixen indiferent. Parlen de sexe, de relacions personals i de les mirades de la gent. Em penso que la gent de Mifas hauríem de convidar en Nabil a donar un vol per Girona, aprofitant que tenim bona combinació amb Londres, i poder gaudir de la seva gran personalitat. Ha fet diverses pel·lícules i també un llibre de poesia, a part de ser fundador d'una companyia de teatre, tot un crack en el seu àmbit.

A la mateixa nit de dissabte, he llegit a no sé on que en una cadena feien un programa fantàstic que provaven de parlar amb l'**Encarna Sánchez** a través d'una sessió d'espiritisme. He recordat que fa uns anys, quan jo vivia a Madrid, vaig estar en el seu programa de ràdio a la cadena COPE—d'això ja fa un temps—i després de dir-ne quatre de ben dites a la **Matilde Fernández**, que era ministra d'Afers Socials en aquell moment, recordo com la famosa locutora no va dir-nos ni hola ni adéu. No sé si fent espiritisme haurà canviat una mica els modals. Jo estava distret amb aquest documental que us deia i que va deixar-me una mica fora de combat. Sento una gran admiració per la gent valenta, i també envejo els britànics en algunes coses, no cal dir que una d'elles és la BBC.

* Vicepresident de MIFAS
ba@mifas.cat

Rigau

JOSEP LLUÍS
Micó

Per fi se li presenta, a la Costa Brava, l'oportunitat de tornar a convertir-se en un escenari atractiu per a la *jet-set* internacional! I tot el mèrit és del futur marit adoptiu de la gloriosa actriu **Gina Lollobrigida**. El judici que se celebrarà a l'Audiència de Girona contra **Javier Rigau** per una estafa a Platja d'Aro probablement cridarà l'atenció dels millors periodistes d'investigació de l'Estat. Ens referim a aquells que no dubten a desplaçar-se a Rússia per esbrinar si **Isabel Pantoja** i **Cachuli** estan vinculats a la màfia. Als mateixos que durant setmanes han improvisat un plató de televisió davant de la presó d'Alhaurín de la Torre pel bé de l'interès general. Òbviament, aquests professionals, amb el seu privilegiat olfacte informatiu, començaran per anar al lloc dels fets per recopilar dades de primera mà sobre el cas Rigau. Llavors, s'adonaran del potencial del litoral gironí (sense borratxos a les platges ni tavernes infames ni baralles nocturnes) i l'acabaran impulsant perquè recobri sense problemes la seva antiga esplendor.

CARTES AL DIRECTOR

Les cartes que els lectors enviïn a aquesta secció han de ser originals i exclusives i han d'arribar mecanografiades, signades, amb el número de DNI, adreça i telèfon. No es publicaran cartes amb pseudònim ni amb inicials. Les cartes també es poden enviar per correu electrònic, a l'adreça opinio.diaridegirona@epi.es.

Quarta pista a l'aeroport de Girona

Un cop passades les eleccions autonòmiques és hora que els representants dels diferents partits polítics, les associacions empresarials i els diferents organismes que tenen a veure amb el turisme treballin de valent per no deixar-nos passar la mà per la cara una vegada més.

Barcelona s'ha potenciat esplèndidament pel que fa a inversions i equipaments privats i especialment públics, des dels jocs olímpics. La capital és el primer destí turístic de Catalunya. Tot hom que vagi a Barcelona pot veure la gran quantitat de llits de nova creació, especialment hotelers. Les comarques de Tarragona, amb la Costa Daurada al capdavant, s'han emportat Port Aventura, el Ral·li Catalunya i fa poc el casino. Han incrementat espectacularment les places de nova creació, moltes hoteleres, i les pernoctacions.

I les comarques de Girona? A Girona tenim una marca turística, la Costa Brava, que no serveix ni per vendre els nostres vins, que han optat per la marca Empordà. Davallada en el nombre de

pernoctacions, tancament de llits calents, i construcció de llits freds a tota pastilla.

Tenim un gran potencial en espais naturals ben conservats, però els parcs naturals treballen individualment per protegir les pedres, els arbres i els animals que els envolten, no perquè hi vagin visitants i molt menys turistes. Tenim el debat Costa Brava que només ha servit per donar constància que no s'ha fet la feina que calia. Tenim el Pla Director de l'Empordà, per reservar el territori per als senyors de cap de setmana? La setmana té 7 dies, i no es pot viure només de l'aire de la tramuntana.

Ara se'ns presentarà una nova oportunitat que és la quarta pista a l'aeroport de Barcelona. I per què no convertir-la en la segona de Girona? Si tothom viatja a Londres veurà que té 3 aeroports: Heathrow, Gatwick, Luton, tots ve-

nen Londres, i estan a una distància equivalent de Girona a Barcelona.

Ryanair ja ha canviat el nom de l'aeroport de Girona a la seva pàgina web, ningú ha dit res, deu ser que ja ens està bé. Per què les persones que pertanyen a entitats públiques o privades de Girona no ens motiven a creure que el nostre destí turístic té futur? Potser cal reinventar la marca Costa Brava, i una bona oportunitat potser és lluitar perquè la quarta pista de l'aeroport de Barcelona sigui a Girona.

—**Genís Dalmau Burgués**,
Empresari turístic de l'Estartit.

Lloret, les palmeres i l'«escarabat bum-bum»

«Escarabat bum-bum, posa-hi oli,

posa-hi oli, escarabat bum-bum, posa-hi oli en el llum». Aquesta tornada que les àvies ens cantaven als petitons de la meua generació i anteriors sembla que recobrarà actualitat a Lloret de Mar: oli en un llum. En castellà hi ha un refrany adient al cas: «*No hay mal que por bien o venga*».

Ambdues expressions sembla que seran aplicables prou prou a Lloret, on s'espera una plaga d'escarabats que atacaran les nostres palmeres i les mataran i l'únic remei, segons ens diuen, és tallar de soca-rel les palmeres afectades (un altre refrany: «mort el gos, morta la ràbia»).

Així, amb aquest proper traspass a millor vida de les palmeres, ja es podrà escometre sense recança la macroobra projectada de buidar el passeig Verdaguier, ferhi tres o quatre soterranis per a aparcaments i tornar a replantar el passeig al damunt. Així Lloret, d'una tacada, veurà alleugerit el problema de l'aparcament, mantindrà les consciències ecologistes pures i haurem superat la plaga de l'escarabat.

Qui diu que la naturalesa no és sàvia?
—**F. Xavier Rotllan Agustí**, Lloret de Mar.

Agraïment

La família d'en Josep Farrarons Bosch agraeix de tot cor al CAP d'Anglès i a l'hospital Josep Trueta, molt especialment al Servei de Neurologia, per la seva professionalitat, humanitat i el tracte rebut durant tants anys.

—**Família Farrarons Pidevall**, Osor.

AMB LA V DE BERGÉ

La policia «no blindarà» Girona i permetrà les manifestacions contra la Cimera